

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:
Cím: *Lebontották a megyeri cserkészvároost*

Forrás: *Magyarság*

Bn
(Hely)

1926. J. 27.
(Idő)

Osztályozás

Tárgy *371.747*

Hely

Idő

'1926'

Személy

Helyszám

371.747 41326

Lebontották a megyeri cserkészvároost

— *A Magyarság kiküldött tudósítójától.* —

Hajnal óta szólnak a kürtök a megyeri dombokon. Itt is, ott is új trombitahang sir fel...

A sátorváros eltűnt, mint a délibáb, csak apró hátizsákalmok, gulábarakott botok szomorkodnak itt-ott az örökké alkonyatra álló pusztaságban. Kis fekete pontok pizmognak a földre hajlongva, zászlót csavargatnak vagy hengerítik a ponyvát, szótlanul mint vert hadak visszavonulás előtt. Az eső nyakukba szemetel. Egy hang sines sehol, csak a kürtös áll kiegyenesedve minden csoport felett és fujja, fujja, bele a vigasztalan messzeségbe.

Ma reggel már a harangok se kondultak meg a főtéren, elnémultak a reggeli napi-

parancs szerint. Fönn a nagyárbócon még ott uszkál a hosszú, hosszú uszályos nemzeti-szinü lobogó, elhuzva hosszan a felhők alá, mintha elvágyna innen, ebből a nagy árvaságból a széllel.

Lenn a dombok alatt az országuton pedig megrakott talyigák nyikorognak, messze csapatok vonulgatnak el egymásután... Megismerem őket... ez itt a Lóczy... ott a kispesztiek... Azok meg székesfehérvári hadiárvák, egy szál gyilkosan piros virág van tüzve zászlójuk nyeléhez... Istenem, még most is zenélnek... fel-felrémlik a dal dobogása... Most egy másik zenekar is megcsilán... ott is megszólal a cserkészduló. Ugy látszik, minden elmúlik ezeken a dombokon, csak ez a dal nem akar elmúlni...

Nyüzsögnek a zászlók

A zárőünnepség tegnap délelőtt folyt le. Akkor még minden árbocon vigan lobogtak a zászlók s nyüzsögött a fehér város. Egyszer csak rohamra szólító kürtész kezdte hívogatni a cserkészeket, jöttek is egyre-másra. Hol innen, hol onnan bukkant fel a dombokon egy-

egy rohanó csapat, szép ritmikusan dobogva. Az apró őrsi zászlócskák is egysorban mozgottak.

Négy helyütt volt istentisztelet, aztán a lejtős főtéren gyűltek össze hirtelen a fiúk. Egy pillanatra olyan nyüzsögés volt, hogy a szem belekábult. Sűrű aranyszőke porfelhőkbe

veszett a sok ide-oda mozgó oszlop, hol itt, hol ott bukkantak elő a porból a zöldessárga sorok. Aztán egy óriási négyszögű tér nyílt.

Megkezdődtek a bucsubeszédék. Schelken táborparancsnok bucsuzott a csapatoktól, aztán az egész vezetőség. Hátral a dombtetőn a cserkészrendőrök hosszú láncot formáltak, leoldották lángsárga nyakkendőiket s két vég-rül fogva zárták el a tolongást.

Egyszer csak meglevenedett a csapatoktól körülzárt üres tér, iszonyu porfellegek támadtak. Száz és száz zászlótartó fiu futott össze, nehéz fehérselyem-zászlók, aranycsucok, száz színnel telehimzett selymek, virágzó szalagok nyüzsögtek a portengerben, el-elhomályosodva, majd újra előtűnve, a cserkészek mozifelhívó gépe hangosan dolgozott. Egy sorban állott fel a több, mint háromszáz zászló.

Előállottak a bolgár vezetők, kiknek diszjelvényeket tüztek fel, a magyar cserkészezek pedig bolgár diszjelvényeket kaptak egy kis diszliomot egy láncra függő horogkereszten. Molnár Fricinek, amint a cserkészek külügyminiszteréhez illik, már ugy tele volt az oldala mindenféle idegen rendjellel, kitüntetéssel és kereszttel, hogy bizony az új rendjel szinte elveszett köztük.

A négy életmentő cserkészfíu is ezen az ünnepségen kapta ki kitüntetését. Khuen-Héderváry gróf beszélt hozzájuk, aztán Sztrilich Pali vezetésével, diszlelésben vonultak el.

Végül újra felharsant a kürt. Egyszerre szétbomlott a zászlók csodálatosan felszalago-

zott színes sorfala, óriási porfelhőben futottak haza a zászlótartók csapataihoz.

Egy bolgár Nem! Nem! Soha!

Ez volt az utolsó cserkésziparádé. Nemsokára a bolgárokat kellett bucsuztatni. Parancsnokuk Sztojanoff azt mondotta francianyelvű beszéde végén:

— *Engedjék meg, hogy én is azzal a tiltakozással fejezzem be szavaim, amit önök kiáltanak a trianoni békeszerződésre: Nem! Nem! Soha!*

A tiszta magyarsággal kimondott három szóra a csapat karban kiáltotta bulgáruul:

— *Nem! Nem! Soha!*

A táborat ekkor már ismét nagy tömegekben lepte el a közönség. A vendégek jórésze ma a bezárás napján is vidéki ember volt. Apák, anyák, rokonok, kik leheveredtek a dróttal körülkerített táborban és összebujva barnára sült harciasan felöltözött kislaiakkal süteményeket, édességeket pakkoltak elő. Mennyi Isten háta mögül előkerült érdekes öregurat, milyen kedves öreg nénikéket lehetett látni ezek közt a táborlátogatók között! Palaesinta nyakkendős bácsikák, kifent bajszu urak, kopott magyarban, mintha mult századi metszetekből vágták volna ki őket, hosszú ferencjóskák, császárszakállat és Kossuth-szakállak, magukkal hozva egy egész másvilágot.

Sétájuk végén rendszerint pohár mellé telepedtek le. Éppen a sátram mögött volt a vendéglő s így sokszor kihallgathattam őket.

Dikeiőzgettak egymásnak a magyar jövődőről. Most is emlékszem, amint az egyik hályogosszemű öreg kuruc (azt hiszem valami vidéki dijnok), ki már órák óta könnyezett, dallamos hangon szavalta: — Ebben a táborban urak, újra kivirágzott a hon.

Az első kerület parancsnokához, Sándor Jánoshoz tegnap délután egy urinő állított be és arra kérte, engedje meg, hogy ő vagy huszonöt kis cserkészt elvihessen a cukrászdába és ott megvendéghessen. Ő tanárnő, aki most jutott B-listára, most kapta ki 15 millió korona végkielégítését, nem állhatja meg tehát, hogy ne okozzon egy kis örömet ezeknek a kisluknak.

A tanárnő neve *Buday Erzsébet*.

Kigyul az utolsó közös táborfűz

Színház, mozi, minden felejthetetlen volt ezen az estén. Sokszáz kis tollas leventefiu báméskodott a táborban, a X. kerület leventéit nagy teherautók hozták ide

Mikor aztán besötétedett, meggyult a táborfűz. Soha még ilyen tömeg nem tolongott a tűz köré. Aki a völgykatlan tűzvilágított közepéről kinézett, föl a tetőkre, még félkilométerre is emberfejeket látott fönn messze a katlan peremén, a rendőrfiuk sötét árnyai rajzolódott az éjszakai égre, hosszú sorban állották a kordont, *legalább huszezer ember vette körül a kordont*. A máglya is magasabb volt, mint máskor, embermagasságúra rakták a hasábokat s onnan fodroztak fel a lángóriások, nappali világosságot sűtve szét a körben ülő rengeteg tömegre. Sokszor úgy lövelt a tűz, mint egy kráter, hullottak a pernyék és ha összeroskadtt a rakás, egyszerre bronzvörösre változott a tűzfény. A táborfűznél ott láttuk *Pedlow* kapitányt és *Andrássy Gyula* grófot is.

Mikor *Faragó Ede* megérkezett, egyszerre felzendültek a cserkészek: — Hall-juk-Ede-bá-tyán-kat! Egy perc múlva csakugyan ott beszélt a tűzfénynél, egypár szavával olyan lázba hozta a fiukat, hogy mikor a végén, tényérsattogtatás után, melldőngtetést vezényelt, olyan mély döngés hallatszott, mint egy nagy földrengés kitörése előtt.

Ami hangulat, lelkesedés, érzés csak össze tudta hozni ezt a majd hétezernyi fiut, mind idegyült az óriási tűz köré, ezen a csodálatos éjszakán. Mikor *Vidovszky* táborfűzrendező sipja a *Lócyak* zenekarát szólította fel játkra, egyszerre négyfelől is feleltek egymásnak kürt-klarinetbugások a sötétből. Apró

fények adtak jelet egymásnak negyedkilométerre egymástól, mint apró szentjánosbogárkák s a négyfelé osztott zenekar hol erről a domboldalról, hol amarról szólalt meg lágyan. Visszhangot utánozva ismételték meg egymást az egymástól távol elhelyezett zenekarok. Hol ide, hol oda figyelt fel a hallgató s úgy érezte, mintha valami varázslatba került volna bele, mintha ismeretlen zenék bujkáltak volna szerie a levegőben...

A csabaiak nagy kondérokka, csajkakkal jöttek a tűz fényébe. Egy cserkészebédet adtak elő. A fogásokat a régi parasztlakodalmak cifra rigmusaival jelentették be a fiuk, mosolyogva, izes, széles alföldi kiejtéssel. A 43. őzdiak magyar táncokat jártak a tűznél. Volt tréfa, móka. *Polcsi* is szavalt egy bucsuverset a virstliről, utánozták a gramofont, a mandolint, a tárogatót. Egyszer csak azt jelentette be a táborfűzrendező, hogy az a hindu cserkész, ki tegnapelőtt elment, most váratlanul visszajött.

És csakugyan belépett egy pokrócha burkolt cserkészfiu, annak a bizonyos hindunak maszkirozva. Mellette egy másik cserkész *Molnár Fricit*, a külügyek vezetőjét utánozta rancesolva, monoklival, bemutatva, hogyan fordítja le az idegenek üdvözlőbeszédeit. Ha két szót mondott a hindu, ő egy hosszú beszéddel tolmácsolta. Volt is harsogó kacagás. A hindu meghívta a fiukat Indiába, egy cserkészversenyre, mondom, ha most elindulnak, 1930-ra egészen biztosan itthon lehetnek.

Erre a 13 ezermesteresapat rögtön be is fűtött, szájjal, fütyüléssel, szuszogással, láb-dobogással utánozta, hogyan szuszog, dohog, hogy zakatol a vonat, mely a fiukat Indiába viszi.

A 172-esek egy *Petőfi-jelenetet*, a 255-ösök élő orgonát adtak elő, a fiuk maguk fújták az orgonasipokat és áhitatos, zsoldáros templomi hangok szállottak fel a táborfűz mellől az égnek. Aztán *Gyökössy Endre* szavalt, *Ravasz László* állott ki beszélni, utána *Teleki Pál gróf szép, komoly szavakkal bucsuzva a fiuktól*.

Már beroskadtt a tűz, mikor *Sik Sándor* állott fel, néhány bucsuzó szó után felszólította a fiukat:

— Fogjatok kezét két szomszédtokkal és énekeljünk el a Himnuszt, aztán minden taps nélkül oszoljunk széjjel.

A *Regnum Marianum* cserkészcsoport konyhája, itt kosztoltak a Magyarorságra kiküldött munkatársai.

Ugy énekelte a Himnuszt a huszezer ember összefogózza és belebámulva a hunyó tűzbe...

Lampionos díszmenet a Magyarorságnak fényes nappal

A *Magyarorságra* tábori expozitúrája nagy népszerűsége miatt a Nemzeti Nagytáborban. A szekszárdiak két fokost ajándékoztak neki, a kisvárdaiak egy kitömött sást, a soproni kiscserkészek és a tábori kórház fényképeket, a székesfehérvári hadiárva egy külön szennadrára is készültek s minden cserkészsátor szívesen látott minket.

Ma, hazaköltözésünk reggelén aztán váratlanul egy hosszú menet vonult fel a Magyarorságra sátra elé *Szabó Gyula dr.* Vezette a tábori rendőrség híres másodparancsnoka, mind lampionokat lógattak kezükbe, sárga, zöld lampionokat fényes nappal. Hosszu szalamanderekben kerülték meg a sátrat *Szabó Gyula* üdvözölte a Magyarorságot, mint azt a lapot, mely a cserkészek szívéhez nőtt. Este készültek lampionos menetre, azonban hallották elköltözésünk híret, így most kénytelenek felvonulni, meg nem gyújtott lampionokkal köszöntötte lapunk kiküldött munkatársait, aztán háromszoros éljentyel vezényelt. Az üdvözlő felvonulásban a tábori rendőrség kiváló tisztjei: *Tarnay Albert, Taky Ferenc, Vécsey Géza, Frasz Imre, Székely László, Siemeister János* is résztvettek.